

Men det er klart, at vi siger også, at det jo er op til kommunerne, hvor meget de i givet fald vil benytte denne her mulighed. Vi synes bare, at den skal være der, vi synes, at vi skal sætte gang i noget byggeri, vi synes, vi skal sætte gang i hjulene, hvor hr. Peter Christensens svar hele dagen har været: Vi håber, at det går bedre, vi håber, at der rundt om hjørnet kommer nogle bedre tider.

Det var de svar, vi hørte under Schlüterregeringen, hvor statsministeren, finansministeren og andre også havde ledende roller. Resultatet af den politik var klart, at vi endte i en situation med 350.000 ledige, et antal, som den tidligere regering måtte bruge 9 år på at banke ned, og som den nuværende regering er godt på vej til at få til at stige igen.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Om det så er 1 bolig eller 100 eller 1.000 boliger, står så fuldkommen hen i det uvisse, bare der kommer gang i byggeriet – det er jo også en tilgang til en debat af denne her karakter.

Men til mit ordførerindlæg: Allerførst vil jeg sige til forespørgerne, at jeg synes, det er ganske glimrende, at vi også her i Folketingssalen får en anledning til at debattere de her spørgsmål.

Også under den tidligere forespørgselsdebat henviste jeg jo til det åbne samråd, vi har haft i Finansudvalget, som i meget høj grad også har rettet sig mod de her spørgsmål, og samtidig gjorde jeg dengang, og det vil jeg også gøre denne her gang, lidt reklame for den høring, som vi er i gang med at planlægge i starten af juni, som også retter sig lige præcis mod de her spørgsmål og også trækker nogle folk ind udefra for at give Folketinget nogle god råd om, hvordan vi eventuelt kan gøre tingene endnu bedre.

Kl. 16.50

Det, der jo er sagen, er, at vi selvfølgelig står over for et meget ambitiøst stykke arbejde, og det er der ikke nogen der skal lægge skjul på. Vi står med nogle rammer, som er rimeligt givende, og som vi kan operere inden for. På indtægtssiden har vi konstateret, at vi har verdens højeste skattetryk, og det har vi for så vidt både før og efter, at den skatteaftale, som vi har indgået sammen med regeringen, bliver gennemført.

Vi har verdens højeste skattetryk, og derfor har vi den holdning, som vi jo også deler med regeringen, at det altså ikke er vejen frem at tro, at man kan øge statens eller det offentlige indtægter ved højere skat generelt, ved, at vi kan få flere penge til det offentlige forbrug. Tværtimod har vi haft et ønske om, at vi kunne justere skatten lidt i nedadgående retning, så folk kunne få lov til at beholde lidt flere af egne penge og dermed også få en lidt større motivation til at være i beskæftigelse frem for ikke at være i beskæftigelse. Der er så løst lidt af det ved den skatteaftale, der er indgået, som over de kommende 4 år sænker skatten gradvis på lønindkomst for 9,6 mia. kr.

På udgiftssiden står vi jo også med nogle rammer, der nu er rimeligt kendte. Vi har 2010-planen, som blev lagt frem under den tidligere regering, og som vi også i Dansk Folkeparti har forpligtet os på. Det er så i den plan lagt til rette, hvordan udgiftsstigningen for den offentlige sektor kan være frem til 2010. Der er også her korrigeret for den skatteaftale, der er indgået, af hensyn til sikringen af, at der også er en balance her, mellem at man på den ene side har et ønske fra vores side om, at der bliver givet skattelettelse, men på den anden side, at de lige præcis ikke bliver større, end at vi også prøver at have penge til de velfærdsforbedringer, som vi jo i Dansk Folkeparti hele tiden slås for. Så vi fik jo reserveret 1 mia. kr. af den pakke, som regeringen foreslog til skattelettelse, til social- og sundhedsområdet, og det var meget vigtigt for os for at gå ind i den aftale, at vi på den måde på forhånd fik reserveret 1 mia. kr. af råderummet til forbedringer på social- og sundhedsområdet.

De rammer, vi så kender nu, giver plads til – om end begrænset, så dog alligevel – en realvækst i de kommende år. Også hvis man regner den demografiske udvikling, altså den ændrede befolkningssammensætning ind i det, vil der stadig væk være plads til en realvækst, en besked, men dog en realvækst, altså at man år efter år bruger lidt flere penge, har lidt flere udgifter i den offentlige sektor, end man havde året forinden.

Det ekstra, man så har at gøre godt med år efter år, er jo efter vores opfattelse ikke nok til det, der er brug for på specielt social- og sundhedsområdet, altså til de ældre og vores tiltag på sygehusområdet. Det er også derfor, at vores besked til regeringen har været, at forudsætningen for, at en så ambitiøs øvelse som den, der ligger foran os, kan lykkes med hensyn til at holde de